

## Tribuna lliure

### Contesta als Drs. P. Mas i Oliver, Garcia-Tornel i Canal

per  
H. PUIG I SAIS

*Al Dr. P. Mas i Oliver*

QUE voleu que li digui a l'amic Mas i Oliver, després de les paraules tan elogioses que em dedica, de cop i volta, en començar el seu treball, paraules que no em mereixo i no són més que fruit de la seva bondat i de la bona amistat que ens uneix, però que de totes maneres tinc d'agrair i agraeixo en l'ànima! N'hi ha per quedar-se esmaperdut i no saber què contestar. Si fos mal pensat, i hi hagués fortes discrepàncies entre el seu pensament i el meu, diria que ho ha fet aposta, per a desarmar-me. Però com que el conec bé, sé que és incapaç de males intencions, que, per altra part, no les crec necessàries, ja que són tan poques les diferències en el fons, que si no pogués atribuir-se a desconsideració, gairebé podria deixar de contestar. Tota la diferència que apareix entre el pensament del Dr. Mas i el meu, no és més que qüestió de perspectiva: és que ell ho mira com a secretari, influït pel càrrec, per tant, del Sindicat, malgrat no ho digui, i jo des del meu punt de vista purament personal i independent de tota influència aliena. Heu-vos el per què de la diferència de *to* que palesa el Dr. Mas i Oliver. Es comprèn que en parlar des d'una càtedra oficial—diguem-ho així per ampliació—, s'ha de parlar fins a cert punt amb sordina, mentre que des d'una càtedra lliure es pot parlar amb *to* natural.

Aquest és el que jo volia usar, encara que potser, i sense potser, hagi resultat un xic pujat, en part involuntàriament, com resulta quan un posa l'ànima en una cosa, i part deliberadament, pels motius que vaig a dir. Primerament de la tan ben ponderada proposició del Dr. Mas i Oliver al Col·legi, no tenia notícia que se n'hagués parlat més.

Segonament, després d'haver fracassat, per causes independents de la nostra voluntat, el propòsit del Dr. Mestres i Miquel i meu, de presentar una proposició a l'Assemblea del Sindicat, en el sentit de protesta dels Estatuts, se'n presentà una a la de la Mutual, en el sentit de protestar dels Estatuts, i si no recordo mal, de la forma d'instaurar la Previsió Nacional, que per motius de prudència i de consideració, va resultar molt aigualida; i en la part de protesta que va quedar, si es va complir, seria molt a la callada.

I, tercerament, havent-me fet meva, prèvia autorització del seu autor, una lletra adreçada al President de l'Associació general de Metges de Llengua Catalana, per l'esmentat company doctor Mestres i Miquel, demanant que amb motiu d'estar reunit el Congrés, convoqués els representants de les diferents societats mèdiques de Catalunya i Balears, per a prendre conjuntament l'acord de protestar també dels Estatuts, no havent estat atesa, la proposta que vaig reproduir en la Sessió de Clausura, perquè es realitzés ulteriorment, i que va ésser acceptada, passaren dies i setmanes sense que hagi tingut notícia del seu compliment, tot formant jo part de la Junta de l'Acadèmia i Laboratori de Ciències Mèdiques de Catalunya, el que fa que si s'hagués fet la convocatòria, me n'hauria assabentat.

Després d'aquests fets, jo sabia que s'anava fent la implantació de la Previsió Nacional i que alguns amics meus hi ingressaven, la qual cosa em féu creure que estàvem molt ensopits, o bé, com dic en el meu article, que "semblava que hi hagués la consigna del silenci".

Llavors vaig creure que valia més fer soroll, malgrat el despertar algun apassionament, que no